

KISS MÁTÉ

Krisztus, igaz világosság

„Ami kezdettől volt, amit hallottunk, amit szemünkkel láttunk, amit megnéztünk és a kezünk tapintott az élet Igéjéről (...), amit láttunk és hallottunk, azt hirdetjük nektek is, hogy ti is közösségekben legyetek velünk. Mi ugyanis közösségekben vagyunk az Atyával és az Ő Fiával, Jézus Krisztussal.” (1Jn 1,1-3)

De mi az, amit láttunk és hallottunk? Mi az, amit Istenből megtapasztaltunk, mi az, ami hitünk módját és értelmét adja meg? És mi az, amit hirdetünk?

Kereszténynek lenni nem csak egy állapot, mint az életkor vagy egy kapcsolati elköteleződés. A szó legszorosabb értelmében vallás, azaz megvallása annak az értékrendnek, amely az ember életének minőségét határozza meg. De tegyünk fel magunknak egy kérdést: „Vajon honnan fogom tudni azt, hogy amit megvallok, abban bízhatok is, sőt, megtehetem egész létem alapjává?” Talán ez az a kérdés, ami minden hívő embert foglalkoztathat, legyen bármelyik vallásnak a követője. Sőt, kifejezetten vallásosnak sem kell lennie, mert az az ember, aki egyetlen tant sem fogad el, ő is keresi a bizonyosságot, amire támaszkodhat. Ez alapvetően akkor jön elő, amikor olyan határesetekkel találkozik valaki, mint a születés, az önfeláldozás, a halál vagy a semmi megtapasztalása.

Bizonytalan földi életünk a szó legszorosabb értelmében cérnaszálynai biztosítékokon függ. Elég egy érnek rosszul működnie testünkben, és máris meginoghat bármelyikünk megszokott élete. Ilyen határesetekben egy kis időre kiléphetünk abból a „kameranézetből”, amelyben hétköznapi életünket szemléljük. Persze lehet az élet létrejöttét vagy megszűnését érzélemmentesen is szemlélni, de ha mélyen magunkba nézünk, akkor tudjuk, hogy ezek a pillanatok nagyon mélyen meg tudnak minket hatni.

Ezek azok a pontok, ahol megszűnik a biztonság, és létrejön egy sokkal személyesebb élmény, amit már hitnek nevezünk. Éppen ezért mondom, hogy még a vallás iránt közömbös embereknek is megvan a sajátosság hitük, amire próbálnak támaszkodni ezekben a bizonyos határhelyzetekben. Valami kapaszkodóra minden embernek szüksége van, hogy ne szédüljön el az élet körforgása keltette ringlispilben. Szerintem nyugodtan nevezhetjük ezt a kapaszkodót bölcsességnek is.

Manapság a bölcsesség szónak van egy kis negatív kicsengése is. Egyetemi körökben maga a *bölcsész* sokszor a poénok tárgya, mert a mai technológiai-gazdasági világszemléletben nem használ túl sokat a bölcsészkedés. Másrészt, aki *bölcselkedik*, csak játszik a szavakkal, mint például ennek a szövegnek az írója. De valljuk be, ezt sem dicséretnek használjuk alapvetően. Talán nem divat a bölcsesség, mégis minden ember valahol azt keresi. A biztosat, amiben megtalálja a kapaszkodót.

„Bölcsesség, igazhívők!” – szól a pap, miközben az Isten Igéjét emeli a magasba, hogy mindenki láthassa. Emelkedett pillanat ez, mert mindenki megáll egy pillanatra, legyen az egy elkalandozott gyermek vagy

merengő felnőtt. Erre a felkiáltásra talán mindannyian emlékszünk, akik részt vettünk már Szent Liturgián, mert igazán magával ragadó. Isten egyenlő bölcsesség. Nos, akkor nyertünk, nem is kell tovább keresnünk, mert keresztényként itt vannak nekünk Jézus mondásai, az apostolok levelei és a próféták írásai, innen majd kibogarászunk valami hasznosat, valami biztos kapaszkodót.

Valamiért azonban ez mégsem olyan egyszerű. Ha az lenne, elég lenne mindenkinek adni egy Bibliát, azt legalább egyszer elolvasatni (ami persze néha magunknak sem ártana), és akkor minden ember problémája megoldható lenne. Ugye, hogy nem.

Isten nem hagyta egy biztosnak tűnő megoldásra bölcsességének átadását. Nem jelenik meg felhőkkel alászállva, hogy fergeteges csodák közepette bizonyítsa kinyilatkoztatását, hanem rábízta az emberekre, hogy ők hirdessék az üzenetet. A Bibliát a Szentlélek sugallatára, de emberek írták. A tanítást emberek adják át nekünk. Szüleinktől, nagyszüleinktől, barátainktól, társunktól, tehát közvetlenül emberektől hallunk Isten tetteiről. Ő ugyan a szívünkben is megszólal, de a legteljesebben emberi kapcsolatainkban tud kifejlődni a valós és biztonságát adó hit.

Hogy mi tanúskodik Krisztus világosságáról? Te és én és mindenki, akitől hallottál az örömhírről. A természet szépsége. A családban és barátságban meglévő szeretet. A lelkiismeretem biztatása. Ha röviden akarnám kifejezően leírni: az Egyházban élő Isten kinyilatkoztatása és az azt körülövező emberek tanúságtétele. Amiről János evangélista is ír. Az az öröm, amit életünkben megtapasztalunk, az készlet minket arra, hogy tovább is adjuk azt. Hitben és tettekben rejlő tanúságtételben. De mindez túl is mutat önmagán, mert az igazi cél a Krisztus evangéliumában megélt szeretet, mely az örök életben nyeri el teljes formáját.

LÉLEK

A religious cross with a Hungarian ribbon (red, white, and green) tied around its base. The cross is mounted on a wall. In the background, there is a blue metal structure with ornate, curved designs. The cross itself is made of a dark material, possibly wood or metal, with gold-colored accents and a central figure. The ribbon is tied in a bow at the bottom of the cross.

ÜDVÖZ LÉGY, URUNK KERESZTJE, MELYEL
AZ EMBERISÉG MEGSZABADULT AZ ÁTOKTÓLI! TE VAGY AZ IGAZI
ÖRÖM JELVÉNYE, ÉS A TE FELMAGASZTALÁSODBAN A MI
ELLENSÉGEINKET ELŰZÖD TÓLÜNK. TE VAGY A MI MENEDÉKÜNK,
A KIRÁLYOK HATALMA, AZ IGAZAK ERŐSSÉGE, PAPOK ÉKESSÉGE,
MELYNEK JELZÉSE ÁLTAL A GONOSZTÓL MEGSZABADÍTASZ,
AZ ERŐ VESSZEJE, MELYEL KORMÁNYZOL MINKET, BÉKE FEGYVERE,
MELYET AZ ANGYALOK FÉLELEMMELEL KÖRNYEZNEK.
(SZTICHIRA A NAGY ESTI ZSOLOZSMÁBÓL)